

Слѣдъ като прѣгледяхме и наредихме коньетѣ, насѣдахме около огньеветѣ, едни да си чистятъ муницията, други да се разговарятъ.

Веднага, ето чуваме, бие се *тревога!*

Всички наскачахме прави, тичае да си обѣдлаваме коньетѣ и да се явимъ на мѣстото си.

Нощъ тъмна, гласътъ на тръбата, който ечеше до въ далечнитѣ околности, згомотътъ на всадицитѣ, които като сѣнки въ тъмнината прѣпускахъ прѣвъ улицитѣ и отивахъ, такова едно впечатление ми направихъ, сѣкашъ че се намирахъ на други нѣкой свѣтъ.

Вжтрѣ въ десетъ минути вече бѣхме прѣпускомъ по пѣтя къмъ Калафатъ.

Прѣдполагахъ си, че може Турцитѣ да сѣ минжли отсамъ Дунава и отивае да ги отблъснемъ.

Когато стигнахме на Калафатъ, нито дума имаше за Турци.

Обтегнахме шатритѣ на пѣсѣка и както бѣхме уморени веднага лѣгнахме и заспахме.

На слѣдующия день заранѣта първото нѣщо, което се прѣдстави на очитѣ ми, бѣхъ шатритѣ на турския лагерь отвѣдъ Дунава по височинитѣ около Видинъ. Турцитѣ обаче до тогава не бѣхъ ни направили никакви неприятности. Врѣмето прѣкарвахме да правимъ шансове около Калафатъ и упражнениа съ топоветѣ.

Единъ день, слѣдъ нѣколко дни, когато правяхме обикновенната си маневра по полето, веднага се чу единъ грѣмъ отвѣдъ Дунава и колкото единъ мигъ на окото турската бомба се прѣсна на челото на парка на нашата конна батарея. Въ парка нѣмаше освѣтъ саитинелитѣ. Всички истърпнахме и прѣкратихме маневрениото упражнение. Не бѣхме се още свързали отъ първото сепване, когато още единъ грѣмъ послѣдва и още една турска бомба се прѣсна далечъ въ полето. Не чакахме и ние повече, наредихме батареята си и почнахме да отговаряме на Турцитѣ. Тѣ мѣрахъ съ топоветѣ си върху града Калафатъ. Ние напротивъ мѣрахме тамъ отъ дѣто виждахме да излиза димъ и дѣто прѣдполагахме да се намира турска войска. Перестрѣлката трая нѣщо до единъ и половина часъ.